

Dimineța își făcea simțită prezența în cameră prin jucăușe raze de soare scăpate printre draperii. Era liniște, o liniște specifică zonelor îndepărtate de oraș, acolo unde doar natura se aude prin vânt și vietăți. O liniște naturală. O zi îmbujorată de soare.

Herbun deschise ochii și privi încă somnoros la jocul luminilor prin încăpere. Părea că tot ce se întâmplase ieri fusese doar un vis prost, o glumă a minții sale obosite, o reacție organică, drept urmare a epuizării și decepției. „O prostie. Totul a fost doar o mare prostie. E bine că lucrurile și-au revenit.” Se întinse după telefonul ce zăcea tăcut pe noptieră și reveni repede sub căldura așternuturilor. „Mai am două săptămâni de vacanță în care să mă hotărâsc ce fac cu viața mea și zău dacă intenționez să le petrec departe de pat”.

– Salut Louis. M-am trezit, sunt bine și nu mai sunt nebun!

– Salut, man, mă bucur să aud. Cum... aaa... ce faci azi?

– Intenționez să-mi petrec ziua în brațele patului. Când am dat să mă ridic a început să plângă că-l las singur. Zău că nu mă lasă inima să-l părăsesc.

– OK. Niște odihnă în plus chiar nu-ți strică. Ai tras cam mult de tine în ultima vreme cu antrenamentele. Ai nevoie de odihnă. Când vii prin oraș, Alesia și Katahan ar vrea să te mai vadă.

– Louis, pe bune?!

Într-o succesiune rapidă, dar la fel de dureroasă ca și cum ar fi retrăit din nou fiecare moment, prin fața ochilor minții, revăzu toate momentele alături de Alesia. Tineri, copii, visători și convinși că întâlnirea lor a fost destin.

Astăzi, în această lume nouă, atât de diferită de cea despre care a citit în cărți, oamenii lipsiți de griji își petrec timpul în căutarea acelor aspecte pe care cei din vechime le sacrificau pentru pâinea de pe masă. Totuși, un lucru a rămas același în toată istoria umanității, toți sperau la acea iubire

magică, așteptau acel suflet pereche, iar el chiar crezuse că l-a găsit în ea... însă... viața s-a întâmplat, timpul a trecut și, cu cât s-au apropiat și s-au cunoscut, cu atât au descoperit cât de diferit văd lumea și cât de nepotriviti sunt. Se înțelegeau bine pe atât de multe aspecte, încât au continuat să tragă aceeași povară în numele prieteniei, în numele scopurilor comune și în numele dragostei în care credeau, prinși în amintirile începutului, dar indiferenți la realitatea trăirilor lor.

Într-o zi, s-a suit pe motocicletă și a plecat să se plimbe prin Zona Agricolă, s-a oprit la marginea drumului și a privit apusul soarelui peste câmpul de grâu. Era aniversarea lor și o sărbătoreau mereu cu reînnoită pasiune, dar evident forțată. De la an la an lupta lor să fie ceea ce au crezut că sunt la început era tot mai evidentă și tot mai obositoare. Ar fi trebuit să se întoarcă, să o ia în brațe și să sărbătorească, iar apoi să facă dragoste până dimineața. Dar asta era problema, n-ar fi făcut dragoste, atingerile ei îl încordau, îl îndepărtau și corpul ei putea la fel de bine să fie o păpușă gonflabilă.

Atunci se înfiorase la acel gând, începând rapid să se apostrofaze pentru ideile nebune, dar nu se ridică de pe jos, nu se sui pe motocicletă și în acea noapte nu ajunse acasă. Sprijinit cu spatele de motocicletă și privind cerul înstelat, se simțise mai bogat și mai împlinit singur în mijlocul pustiului, decât acasă pustiit în brațele femeii pe care ar fi trebuit să o iubească, dar pe care doar o respecta.

Nu-i greșise cu nimic, nu se certaseră niciodată și mergeau amândoi în aceeași direcție, dar inima lui nu era acolo cu ea. Totul era perfect și totuși se simțea străin în viața lui, în viața lor. În noaptea aia, îmbăiat în iluzoriile mângâieri ale lunii, Herbut se retrase în adâncurile lui și, deși ar fi putut continua acea relație până la moarte, se hotărâse să-i pună capăt, neputând sta cu ea știind că o înșela

prin faptul că nu voia să fie acolo... nu mai voia, deși cândva nu-și putuse imagina viața fără ea.

După ce a doua zi, soarele a explodat pe cer într-un răsărit îmbătat de culori, Herbun s-a ridicat hotărât și fără niciun gând. Aproape a zburat spre casă până în fața ei... ea... cea care-l așteptase. N-au fost necesare prea multe cuvinte. Încă de când a intrat în casă, a văzut în ochii ei că a înțeles, că ar fi vrut totuși explicații și că spera că „poate”, „dacă”.

A luat-o în brațe și a mângâiat-o pe cap ore în șir. Ea a plâns și i-a pus întrebări la care nu a putut răspunde. Nu avea răspunsul, nu știa ce să-i spună, nu avea explicații, avea doar sentimente care îi spuneau că locul lui nu e acolo.

L-a iertat, l-a înțeles și a încercat să păstreze o prietenie simplă cu el, dar întâlnirile s-au rărit, iar mesajele au dispărut în negura timpului. Ea și-a refăcut viața, el a continuat să aștepte.

Nu putea să dea ochii cu ea și a tot evitat-o, sacrificând astfel și întâlnirile cu prietenii lor comuni. Uneori totuși accepta ieșirile în oraș cu ei, ca să o vadă, să vadă în ochii ei că l-a uitat și că este trup și suflet în noua ei viață, ca să nu se mai simtă vinovat, să nu-l mai apese că a plecat cu o bucată din inima ei, iar soțul ei nu o are cu totul, că inima ei e încă a lui. Și, după fiecare întâlnire, vina a renăscut în el cu toate rănilor, cu toate durerile, cu toate „poate” și „dacă”.

Și da, cândva, în timp, a venit și acel moment în care s-a întrebat dacă nu cumva a dat cu șutul acelui suflet pereche, pentru o pasă, un moment, o stare ce avea poate altă explicație. Dar, deși se chinuia și se pedepsea pentru alegerea făcută, când se gândea la ea, nu îi era dor de ea, nu îi simțea gustul buzelor și nu ofta cu dor după îmbrățișările ei, ci se simțea un hoț care a fugit din viața ei, luându-i șansa la fericire. Îi părea rău că a cunoscut-o pentru durerea ei, pentru soțul ei, pentru că a existat el, iar ea i s-a dăruit cum

el nu a putut. A fost singura și ultima lui iubită. A rămas undeva în trecutul care îl bânuie și astăzi.

Auzi vocea lui Louis în telefon tot întrebând dacă aude. Își drese vocea, revenind în realitate.

– M-ai speriat aseară și nu, nu te-am dat pe mâna lor! L-am sunat pe Kat când am plecat că nu știam dacă să te las așa sau să mă întorc. Am fost amândoi de părere că ești doar extenuat și că îți vei reveni, dar n-ar strica să bei niște cafea cu el...

– Și Alesia cum a apărut în toată povestea asta?!

– Îi e dor de tine. Nu i-ai mai răspuns la telefoane, nu ai mai vorbit cu ea de patru ani, de când a murit mama ta. Mă sună mereu să vadă ce mai faci. Vorbește cu ea, Herbun... serios, un telefon... vrea doar să știe ce mai faci.

Herbun strânse ochii încercând să alunge imaginea fetei și eterna senzație că e un veșnic amant în căsnicia ei. Un amant ce îi îmbracă inima și, cine știe, poate chiar se așează peste chipul omului ei atunci când împart patul în focul dragostei. Se întoarse pe spate și oftă.

– Bine, bine. Zilele astea o să ies la cafea cu toată lumea până crapă inima în mine și mă înmormâtați pentru prea multă socializare!

– Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

– Bine. Pa!

„Nu mai poate omul să aibă o zi proastă că află toată planeta”.

Dușul decurse fără probleme, cu excepția faptului că Herbun se juca de pe un picior pe altul așteptând să se scurgă apa din cadă evitând oglinda, deși îl trăgea curiozitatea spre ea mai rău decât a fost Louis curios să întrebe. Ochii... oare cum îi arătau ochii? Dacă nu știe cum arată poate totul va fi OK. „Ceea ce nu știi nu te omoară, nu?!” Poate, dacă se uită în oglindă și vede același mercur nebun în irisul lui din cauza

fricii, o pot lua toate de la capăt. Dar poate doar i s-a părut ieri. „Nu putea avea și Louis aceeași halucinație ca mine... Nu! E o zi frumoasă! A început bine! Cântă păsărelele, e soare, pare cald afară, e frumos... E o zi bună, fir-ar să fie, și refuz să o stric!” Odată cada goală, sări în ea pregătit să se răsfețe până uită de ochi, de halucinații și de pumnul ce i-a știrbit dintele, cariera și „mai nou și creierul”.

Soneria porții sparse liniștea casei. Iritat, se învârti într-un prosop și păși apăsător spre intercom. Pe ecran văzu chipul unei tinere. Ochii ei s-au întors să fixeze camera imediat ce el a ajuns în fața ecranului. La poartă nu exista cameră. Îl înfioră un pic coincidența mișcării ei. Nu îi părea cunoscută.

- Da.
- **Safimda.**
- Poftim?
- **Safimda.**
- Safir? Nu înțeleg!
- Scuză-mă... cred că am greșit.

„Ce dracu?” Fata plecă fără nicio explicație! Herbun privi lung spre ecranul ce-i prezenta o bucată de poartă și din drum. Fata nu mai apăru. Ridică a lehamite din umeri și porni spre baie. Trecând pe lângă oglinda din hol din obișnuință aruncă o privire. Se opri consternat în fața ei. Ochii lui erau același mercur mișcător. Erau la fel ca ieri, doar că ceva mai vii. Parcă aveau viață proprie. „Poate că Louis are dreptate. Ar trebui să văd un doctor. Poate e doar ceva fizic!” Se șterse de apă în drum spre baie, se bărbieri privind fascinat la ochii ce-l fixau din oglindă. „Arată totuși interesant. Încep să-mi placă. Hahaha, poate chiar voi atinge câteva inimi de femei cum zicea Louis”. Deși încercă să se simtă relaxat, teama îi dădea târcoale în minte și în suflet. Evident, ochii lui nu sufereau de vreo afecțiune fizică.

Evident, situația lui era ceva mai mult. Evită însă, cu încredințare, orice gând și orice presupunere.

Odată îmbrăcat, renunță la ideea de a-și face tura de alergare, urmată de cafeaua băută afară privind spre pădure, cum făcea în fiecare dimineață. Se echipă și hotărî să plece spre oraș, pe motocicletă. „Așa capătă mai mult sens atât viziera cât și ochelarii de soare. O să merg direct la Vasir. Să vadă care-i treaba cu ochii ăștia. A făcut minuni cu mine acum câțiva ani cu desprinderea de retină după concursul ăla agresiv. Sigur va ști care-i faza acum cu metalul din ochii mei... în plus pot avea încredere în el... sper”.

Își încăleacă Iubita, cum îi spunea el „Singura femeie care mă respectă, mă iubește, nu-mi face scandal și mă ajută să mă relaxez plimbându-mă prin locuri minunate. Singura femeie din viața mea ce merită să-mi fie Iubită”. Trecu de porți care se închiseră în spatele lui și, înainte de a vira dreapta spre oraș, în colțul ochilor i se păru că prinde imaginea unei pisici negre de mari dimensiuni ce fugea din drum spre pădure. Opri și se întoarse să privească mai atent. Drumul ce urca din stânga casei lui spre pădure era pustiu. Nici urmă de mișcare, nici praf ridicat din balast care să dea impresia că ceva ar fi zbughit-o de acolo cu o secundă în urmă. Ridică din umeri și porni la drum bucurându-se de senzația de zbor pe care i-o dădea mereu motocicletă. El și drumul, însoțit de acea constantă vibrație și senzație că în palma lui stă puterea a câteva sute de armăsari ce abia așteaptă să galopeze sălbatic.

Ajuns în fața spitalului căută un loc de parcare. Deși era curios să afle ce se întâmplă, nu era grăbit să fie legat de o masă într-un laborator. Instinctiv ridică ochii spre Academie și, fără explicații, se înfioră. Nu înțelegea ce se întâmplă, dar instinctul îi spunea că e ceva străin de lumea asta, ceva ce îl va transforma într-un cobai. Se uită încă o dată înspre clădirea maiestoașă a Academiei și toată negreala ei i se

scurse în inimă. Panica renăscu în el cu forțe noi. Avu senzația că toate camerele de supraveghere sunt fixate pe el. „Nu știu ce se întâmplă cu adevărat acolo, dar tare n-aș vrea să aflu din postura de experiment. Oare pot avea încredere în Vasir?”

Încercând să păstreze un aer relaxat, se întinse și își roti privirea spre toate camerele. Nu erau întoarse spre el cum îl făcuse paranoia să creadă „Ochelarii rămân pe ochi! Trebuie să aflu, trebuie să înțeleg. Nu pot să stau așa. Poate totuși e ceva natural, ceva normal”. Un fluviu rece îi străbătu intestinele, pieptul, și apoi îi coborî pe șira spinării. Oricât ar fi încercat să se mintă, instinctul îi cerea să fugă și să nu spună nimănui nimic. Sări de pe motocicletă înainte să se răzgândească și-l sună pe Vasir.

– Heeeey, Herbun, ce prostii ai mai făcut?

– Vaaai, dar nu te poate suna omul să vadă ce mai faci?!

– Her frate, tu nu mă suni niciodată în numele prieteniei, să mă scoți la o prăjitură, un film sau să-mi aduci o cutie cu bomboane! Tu mereu mă cauți când îți multiplici vederea sau ești la un punct de a rămâne complet fără ea! Ce-ai mai făcut?

– Ești la cabinet?

– Da.

– Mai ai programări?

– Nu, tocmai strângeam să plec după tura de noapte, care s-a întins un pic prea mult pentru gustul meu.

– Perfect! Sunt jos. Așteaptă-mă te rog în cabinet și... Vasir, te rog să fii singur.

– Oooo Heeery dragă, deci chiar vii cu o cutie cu bomboane!

– Vasir, vorbesc serios!

– OK, OK. Pfff, hai sus.

– Ai observat că nu-i picior de soare prin tot spitalul? Ce-ai făcut? Ai sudat fără mască?

Herbun se asigură că a încuiat ușa cabinetului, înaintă trei pași pentru a fi în afara razei camerei din cabinet și, când se asigură că e ferit, își dădu ochelarii jos, apoi se întoarse spre Vasir.

– Te rog din suflet, dacă e ceva ciudat cu mine, te rog nu spune nimănui! Te rog, nu mă transforma în vreun experiment, nu mă da pe mâna doctorilor! Te rog să-mi promiți că te vei ocupa doar tu!

– Herbun, îți promit. Stai liniștit. Ce experimente? Ai înne... Woow!

Vasir făcu ochii mari și rămase cu gura căscată privind fascinat direct în ochii lui Herbun.

– Treci pe scaun să mă uit mai bine! De când ai chestiile astea? Ce-ai făcut?

– Am primit un pumn în gură la antrenament, mi-am spart un dinte, am fost la Aton să-l plombez, mi-am plâns de milă în fața calculatorului toată noaptea și apoi m-am băgat la somn. Când m-am trezit aveam ochii aștia... Ciudat e că văd clar noaptea, nu îmi schimbă vederea ochelarii de soare și am senzația că văd mai mult decât vedeam înainte. Vasir, am senzația că îneebnesc. Spune-mi că-i doar o schimbare de la pumnul primit, că e ceva normal, că trece...

– Pffff, normal chiar nu e! N-am mai văzut niciodată așa ceva! E ca și cum ai avea o baltă de mercur în ochi. Nu înțeleg. E imposibil. Fizic nu poate exista. Pare lichid. Pare că nu mai ai iris și nici cristalin. Pupila e la locul ei, dar parcă s-a făcut un tub în globul ocular în care s-a turnat mercur și stă liniștit acolo, iar pupila plutește nemișcată. Nu înțeleg. Pupila e parcă doar o pată neagră, nu reacționează la lumină. N-ai cristalin, nu înțeleg cum vezi. O să încerc să-l ating să

văd ce se întâmplă. Îmi spui dacă te doare sau te jenează. Fascinant! Absolut fascinant! Simți ceva?

– Nu. Cumva știi că ai băgat vârful acelei chestii în ochiul meu, dar nu o faci agresiv, nu e un atac, așa că nu e nevoie să mă apăr.

– Știi că nu trebuie să te aperi?! Dar cum te-ai apăra?

– Nu știi! Adică nici nu știi de unde simt asta. Nu știi de unde îmi vine.

– Fascinant. Mă joc cu focul pe teren necunoscut și îmi e frică să nu-ți fac ceva rău, căci n-am nici cea mai vagă idee cum aș putea repara ceva dacă stric. Sau ce aș putea să stric. Dar sunt curios... e prea interesant și necunoscut. Stai să mă mai uit la ceva! Fuck! Nu se vede nimic pe ecranul calculatorului. Ce dracu'? Merge bine camera, dar când vreau să-ți verific ochii nu văd nimic.

– A, da. Am vrut să-mi fac un selfie să văd ochii și nici eu nu am văzut nimic mai mult decât lumină, de parcă aș fi vrut să fac poză la soare sau la ceva metalic pe care bate lumina.

– Exact. Da! Haaaa... woow...

Se auzi un sunet ca de gheară ce a alunecat pe metal.

– Ce dracului faci? Ce-ai făcut? De ce ai dat cu acul în ochiul meu?

– Wow, wow, wow! Faaascinant! Mă gândeam la ce ai zis cu atacul, n-am putut să mă abțin, eram curios.

– Ziceai că nu vrei să riști, că nu știi cum repari!

– Uite!

Vasir îi puse oglinda în față. Ochii lui erau demonici. Albul globului ocular era acum cu reflexii metalice, irisul era gri portocaliu, iar pupila avea o tentă roșiatică în negrul ei. Inima îi bătea să-i iasă din piept, iar Vasir avea o privire atât speriată, cât și fascinată!

– Ce-i nebunia asta?

– E metalic. Ochiul tău și-a ridicat un scut metalic. Man, vreau să studiez treaba asta! Ai luat parte la vreun experiment secret? Rude de-ale tale erau pe lângă centrale la Marele Cutremur?

– N-am fost în niciun experiment. Nu m-au răpit extraterestrii, cât despre rude... aaaa... n-am o istorie clară și detaliată...

– Poate aflăm ceva din povestea lor, ceva radiații, ceva care să se fi transmis la tine. Ceva genetic care s-a activat acum din vreun motiv, poate chiar datorită traumei fizice. Deși nu-mi pot imagina ce fel de radiație ar putea transforma materie organică în metal.

– Pfff, nu știu prea multe.

Nu vedea sensul unei istorisiri a familiei și se temu să nu fie o capcană sau o colecție de date pentru când îl va da pe mâna Academiei. Scutură din cap să alunge toate gândurile. Trase puternic aer în piept și începu să povestească repede și parcă dintr-o respirație.

– Tatăl meu, Herbet, a murit când aveam cincisprezece ani, pe bunicul din partea lui îl chema John, născut parcă în 2126, iar pe bunica o chema Maria și erau de-o seamă. Toți trei sportivi, că de la ei am moștenit boala asta cu artele marțiale. Părinții ei, străbunii mei, au venit din Dreapta Unire când aveau douăzeci de ani. Lucrau la Academie, doctori în istorie... Am casa plină de cărți de la ei și probabil de acolo îmi vine plăcerea pentru citit. El, Laksh, ceva origine indiană, iar ea Petra, nume iugoslav parcă. Născuți în 2094. Și-au numit fata Maria, după numele unei bune prietene, pentru că au lucrat mulți ani cu o echipă de bulgari ce își păstrasera ceva din origini. Străbunii din partea bunicului tatălui sunt o poveste mai complicată și aici mi se termină cunoștințele pe ramura asta. Despre el știu doar că îl chema Amengual, dintr-o familie din Burundisi. A lăsat-o pe străbunica Christine gravidă la o petrecere când ea avea

douăzeci și unu de ani. Născută în 2105, a lucrat toată viața ca asistentă la Spitalul Central. A murit de bătrânețe.

– OK. Și din partea mamei?

– Mama, Alexandrina, era scriitoare. A renunțat la pasiunea ei pentru robotică atunci când a cunoscut viața și munca bunicilor soacrei și a dezvoltat un gust pentru scris. A murit acum patru ani, lăsând povești nescrise și pustiu în zilele mele. Era cea mai bună prietenă a mea și o enciclopedie de povești minunate. Știai că se apucase să scrie despre migrația oamenilor după Marele Cutremur? Încerca în toată încâlcitura să prindă un fir logic al țărilor distruse și a comunităților formate în cele trei mari continente. Îmi spunea mereu că la Marele Cutremur s-a întâmplat ceva suspect. Că poate Academia ascunde adevărul sau poate nu e știut de oameni. Visa să viziteze Spărturile... n-a mai apucat. Mereu spunea „După ce termin cartea asta plec în călătorii”, dar imediat se apuca de alta.

– Lasă asta acum. Familia ei?

– Așa. Tatăl ei, Chen, născut în 2138 și bunica Azalea, născută în același an. Au murit când mama avea zece ani. Lucrau la Acvaticon. Într-o recuperare... am înțeles că niște curenți subacvatici au mișcat ruinele prin care căutau și i-a prins sub dărâmături... nu i-au mai găsit. Din jurnalele bunicului, mama a aflat că ar mai avea doi frați, dar nu știa nimic despre ei. Spera să-i întâlnească cândva. Părinții lui Chen, Xing, născut în 2111, și Biyu, născută în 2113, proveneau dintr-o comunitate de chinezi și lucrau la o fabrică de îmbrăcăminte. Din partea bunicii sunt Aiden care la patruzeci de ani a venit din Uniune la noi și lucra la Electricon, Eoliana din Sud, iar ea, Catalina, lucra la centrul de telecomunicații ale centralelor. S-au cunoscut la un an după ce ea a divorțat și după trei ani a născut-o pe Azalea. Am înțeles că ar mai fi avut trei copii, toți născuți morți pentru că erau prea bătrâni. El s-a născut în 2094, iar ea în 2096. Mai departe de atât nu știu.

– Mda... nu ne ajută. Oare de ce o fi fost atât de pasionată mama ta de umanitatea post Marele Cutremur? I-ai citit scrierile?

– Nu. Era superstițioasă. Nu mă lăsa niciodată să văd ce scria până nu termina. N-am putut să citesc nici după moartea ei pentru că aveam senzația că-i încalc dorințele.

– Poate găsim acolo ceva răspunsuri. Până una-alta stai mereu cu ochelarii pe ochi și oricât de mult mi-aș dori să te închid într-o cușcă și să te studiezi, promit să o fac în lipsa ta... Ai putea să mă lași să-ți scot un ochi? Aș lucra mai bine direct pe material.

– Ești nebun! Te rog, nu spune nimănui! Te rog!

– Încerc...

– Promite sau dau cu mașina peste tine când ieși de la muncă!

– Azi cel mult poți să mă scoți la o plimbare cu pletele în vânt... poate mâine mă calci. Nu-ți uita ochelarii și casca. Sună-mă dacă se mai întâmplă dubioșenii, îți apare un al treilea ochi sau ceva... O să mă apuc de studiu să văd dacă găsesc prin vreun manuscris vechi sau prin vreo arhivă ceva informații legate de ochii tăi. Te chem înapoi imediat ce am idei sau curiozități.

– Așa voi face! Salve!

Când ieși din spital, văzu că cineva stătea comod pe motocicletă lui. „E din ce în ce mai de căcat toată viața mea! Ce dracului, pe Iubita mea scrie curvă?”

Cu fiecare pas observa tot mai clar că persoana de pe motocicletă lui era o femeie cu niște forme de invidiat. De la spate arăta A-PE-TI-SANT!! „Hmmm, dacă păstrează modelul și pe față, cred că trebuie probată”. Gândul îl făcu să aibă un fior prin tot corpul și-n pantaloni în mod special, urcând înapoi spre cap pentru a-i trânti pe față un rânjet larg. Când ajunsese în spatele ei, fata vorbi fără să-l privească.

Fusese atent și nu o prinsese privind în oglinzi. Când începu să vorbească îl luă prin surprindere.

– Ai idee de ce motocicletele sunt mereu folosite de personajele negative din filme și mai ales de forțe ale răului?

– Știi că-mi deranjezi Iubita fără să ai acordul meu?!

– Nu, pe bune! Cunoști răspunsul la întrebarea mea?

– Nu, serios! VREI SĂ TE DAI JOS? Sau trebuie să te arunc în șuturi?

– Pfff, atâta atașament față de un fier. OK, OK, gata! Mulțumit? Acum îmi poți răspunde?

– Poate ai murdărit-o sau, mai rău, poate ai zgâriat-o... zău că-ți sucesc gâtul dacă i-ai făcut ceva!

– Hmmm, cineva ar putea crede că ești înșurat cu motocicleta și faceți chestii murdare în pat.

Fata se aplecă un pic privind motocicleta din spate cu o privire poznașă.

– Ce e?!

– Mă uitam să văd dacă are găurile potrivite sau i-ai făcut unele pe gustul tău.

– Ești nebună! Dispari!

Herbun își puse casca pe cap și nici nu încălecă bine șaua că femeia sări în spatele lui și-l strânse în brațe.

– Nu scapi de mine până nu-mi răspunzi la întrebare!!

– Serios?

– Da!

– Bineeee...

Ridică cricul și porni în viteză direct pe o roată cu motorul urlând sub ei. Inițial crezu că asta o va speria suficient de tare cât să urle că vrea să coboare, dar realizează cu stupeoare că îl ținea doar cu o mână și simțea mișcare în spate. Se aplecă un pic să o vadă în oglindă. Poate a pierdut prinderea la plecare și e pe punctul de a cădea. Voia să o sperie, nu să o omoare.

Când o văzu în oglindă, trânti motocicletă pe ambele roți și frână atât de brusc că aproape i se sui cu picioarele pe după gât.

– Serios?! Ți se pare glumă?! Suntem la rodeo?! Lasoul îți mai lipsea!

Printre hohote de râs, fata nu înceta să urle:

– Yyyppyyyy!!

Herbun stătu o secundă pe gânduri și apoi porni iar din loc. „OK, nu se sperie de o plecare în forță, o mai fi stat pe motociclete, dar hai să vedem ce spune de o plimbare în necunoscut cu un necunoscut!”

Ce-i drept îi cam plăcuse ce văzuse în oglindă. Părea să se distreze sincer și râdea ca un copil în caruselul ce se dă peste cap spre groaza părinților ce privesc de jos. De fiecare dată când vreo femeie îi ceruse s-o plimbe, dacă l-a interesat ceva mai mult și a acceptat să-și violeze Iubita cu o prezență străină, a trebuit să treacă prin tot teatrul cu frica, cu tremurul și mai ales cu plânsetul și urletul „Mai încet, că mooor de frică!” urmat de gheare adânc înfipite în carnea burții lui.

O auzea pe nebună răzând în spate și chiar la un moment dat i s-a părut că o aude spunând că pilotează ca o bătrânică și mai bine s-ar da jos ca să-i arate ea cum se face. „A da? Bineee!” Viră brusc la dreapta în prima intersecție și luă drumul Plăcilor. Din coliziunea mai multor plăci tectonice la Marele Cutremur se ridicase o splendoare de munte înalt de peste cinci mii de metri. Pasionații s-au găsit de-a lungul anilor și au amenajat nu doar trasee pentru cățărat, dar și o minunăție de drum strict pentru vehiculele pe două roți cu sau fără motor. De la poale până-n vârf era o nebunie de serpentine, curbe, ace de păr, coborâri și urcări bruște. Fără parapete, fără semne, șoseaua și-a câștigat rapid numele de Cărarea Morții, dar nu a oprit pe nimeni din a-și încerca norocul pe ea. Dacă totuși supraviețuiai drumului, sus îți explodau plămâni și mureai dacă nu te aclimatizai mult și

des. Dar cel mai adesea leșinai pe drum. „Hai să vedem: până unde duce fata?”

Au început urcarea și, o bună bucată de drum, Herbun a uitat cu desăvârșire de pasagera lui, fiind prins de peisaj, de adrenalină și de setea aproape animalică, sexuală, cu care savura aplecările pe curbe și reușita virajelor perfecte și eficiente. Interior, exterior, interior. Un sfert frânat și trei sferturi accelerat. Dezechilibru pentru echilibru-n aplecare. Oftă prelung, relaxându-se în fermitatea mișcărilor.

– Aaaaahhh, chiar aveam nevoie de asta.

– Să știi că da!

Țipătul fetei îl luă atât de puternic prin surprindere încât scăpă un pic motocicleta de sub control, dar suficient de mult cât să fie un joc de noroc posibilitatea de a lua virajul la dreapta la începutul căruia era. Trase cu ură de ghidon spre stânga și aproape se aruncă cu toată greutatea în dreapta, în afara motocicletei, zicând printre dinții înțeleștați vreo zece rugăciuni și cincisprezece blesteme. Mușcă cu roțile din acostamentul contrasensului chiar în arcu curbei, ceea ce îl mai dezechilibra încă o dată cu un mic derapaj al roților pe buza șoselei, dar nu-și modifică cu nimic poziția și-și imploră îngerul păzitor ca fix în acel moment fata să nu se sperie și să nu se miște vreun milimetru. Reuși să iasă din curbă, reduse viteza și apoi opri brusc, turbat. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și tot corpul îi tremura atât de puternic încât abia reuși să prindă cheia și să oprească motorul. Se aplecă peste rezervor cu mâinile curgându-i în laterale și puțin nesigur pe stabilitatea motocicletei datorită mușchilor ce-i tremurau necontrolat în picioare.

– Neaaaahhh... n-a mers! Nici asta nu m-a speriat!

Fata se aplecă peste el și-i ciocăni cu degetul în cască.

– E cineva acasă??

Herbun explodează brusc într-o furtună de nervi și se ridică fulgerător, ținând strâns ghidonul și aruncându-și piciorul peste motocicletă în ideea de a o culege pe dezaxată și a o trânti de pământ. Spera chiar să o lovească cu atâta putere, încât la impact să-i sară sângele prin gura aia rânjită. Aruncă piciorul peste șa cu ură și pregătit de impact, dar lovitura nu avu loc și sfârși prin a se duce prea amplu și prea repede cu piciorul pe spate, că se răsuci și căzu primind motocicleta cu toată greutatea peste el. Fata veni între roți și se aplecă cu un rânjet ce-i încolăcea parcă tot capul.

– Pierzi benzină!

Se flexă cu nervi, pregătit să o înjure cu sete și poftă, dar sfârși prin a cădea la loc, pe spate, cu mâinile întinse și prea obosit după toată doza de adrenalină și nervi. Închise ochii strâns și ascultă benzina picurând din carburatoare lângă mijlocul lui. Mai sus vântul bătea printre frunzele copacilor, iar undeva departe se auzeau pioleții alpiniștilor. O simți așezându-se pe jos și apoi mai pierdu o bătaie de inimă când îi auzi vocea chiar în cască.

– Vrei să cobori sanie fără motor? Rămâi fără combustibil prețios și, la cât de agresiv ai mers, am teribila senzație că ai consumat mult, mult!

Deschise ochii și-și răsuci capul spre ea. Stătea pe burtă cu bărbia sprijinită în palme și dădea din picioare prin aer ca un copil răzgâiat. Părul castaniu cu reflexii negre îi flutura molcom în vântul cald. Ochii, de un verde ireal, pătat cu puncte de ambră, îl fixau cu clipiri jucăușe. Ținea năsucul un pic ridicat în aer, iar sub el două buze cărnoase ce se cereau linse, sărutate, mușcate și secate de dulceață... „Asta dacă n-ar avea rânjetul ăsta cretin pe ele!”

– Mi-ai mutilat Iubita!

– Eu? Scuză-mă, dar nu eu am condus ca o bătrână scăpată din azil și cu doză dublă de Xanax la bord!

- Doză de ce?
- Xa... pastile pentru liniștit...

Îi prinse schimbările bruște de la rânjet, la realizarea a ceva și apoi fâstâceala pentru a reveni brusc la rânjet. Durase o fracțiune de secundă, dar le văzuse și, dacă nu ar fi riscat să creadă că e nebun, putea să jure că inima ei s-a oprit și apoi a repornit cu niște bății atât de repezi că-i vibra șoseaua sub spate.

Reuși să salte un pic motocicletă cât să se măture de sub ea, apoi se propti bine pe picioare și o ridică. Îi puse cricul și începu să se dezechipeze în timp ce privea îndurerat la zgârieturile de pe codiță, ghidon și semnal. Restul era neatins pentru că aterizase pe moale. Durerile din burtă și picioare îi spuneau clar că mâine va arăta de parcă ar fi coborât muntele de-a dura.

Se întoarse spre față pentru a porni o serie de văicăreli și înjurături. Își propti privirea în ochii ei și rămase cu gura întredeschisă. Când li se întâlneau privirile simți cum parcă o descărcare electrostatică îi îmbracă, iar aerul se rarefie atât de puternic între ei, încât nu știu dacă a uitat să respire sau nu mai avea oxigen de respirat. Apoi, gândurile i se lovira între ele ca niște baloane cu făină, ce picau grele și deformate unele într-altele. Ceva îl electriza. Inima îi pompa cu putere și avea o senzație intensă că din gura ei își va putea culege oxigenul necesar. Părea să împartă aceleași gânduri cu ea când, brusc, în ambrele de pe pajiștea verde a ochilor ei revenira scânteile jucăușe și se trezi cu ea ștergându-l cu un șervețel la gură.

- Băloșești!

Întâi rămase perplex, apoi tare ar fi vrut să-i rupă gâtul ca la păsări. Mâinile i se ridicară fără comanda lui cu țintă clară pe gâtul ei, dar când s-o înșface, fata sări în spate cu un chicot vesel.

– Ți-a mai spus cineva până acum că baia metalică din ochii tăi prinde reflexii ca de foc când te enervezi?

Toată vraja se sparse. Brusc, reveni cu picioarele pe pământ izbit de amintirea ultimelor zile. În graba lui de a vedea daunele la motocicletă și îmbătat de plăcerea turei și spaima virajului uitase cu desăvârșire de ochelari, de ochii lui, de nebunia stărilor. Pentru câteva zeci de minute fusese liber și viu, acum toată greutatea reveni cu viteza pumnului primit în dinți la concurs.

– Ce vrei de la mine?

Fata înclină capul într-o parte și-l privi atât gânditor, cât și parcă cu tristețe. Un vâl îi umbri sclipirile din ochi și acum verdele avea paloarea unui creion colorat șters cu guma.

– Hmmm...

– Ce hmmm? Ce ai? Cine ești? Ce vrei?!

– Eu sunt Aine. Tu?

– *Aine... zwai... drei...* îți bați joc de mine?!

– Hahahaaa. Nu... hahah! Nu mi-a dat prin cap. Ce tare. Mișto analogie, dar nu. Aine în limba proto-celtică înseamnă Radiere și în mitologia irlandeză Aine este regina zânelor.

– Zână! Zâne! REGINĂ a nenorocitelor de zâne?! Dacă mai aud vreodată cuvântul, ideea sau apropoul la o zână, jur că dinamitez toată planeta!

– Uou, uuuu, bââââr! Calm! Am auzit de oameni cărora le e frică de clovni, dar oameni să urască zâne... pfff... asta da noutate! Dar ce-ai pățit? Ți-au transformat iubita de la creșă în broască?!

– Ești nebună! Ce vrei de la mine?!

Se apropie de ea atât de brusc, încât sânii ei se striviră de pieptul lui, dar nu se clinti. Parcă se izbi de un zid. Nu avu timp să se gândească la asta, pentru că în clipa în care fata ridică ochii spre el îl zdruncină o realizare și se retrase brusc ca un animal hăituit.

– Ai fost la mine la poartă azi de dimineață! Ceva cu pietre, cristale... aaaa, da! Ziceai ceva de safire! M-ai urmărit în oraș? De ce ai venit la mine? Te-a convins Louis să mă distrezi?

– Ai devenit prea serios! Nu-mi place! Nu-mi plac treburile serioase!

– Ar fi cazul să devii serioasă și să-mi spui care-i treaba sau te las aici și până cobori te sfâșie toate fiarele pădurii!

– Mda... Nu cred că se va întâmpla, dar, dacă te face să te simți bine...

– Ba s-o crezi! Chiar n-am nicio jenă să te las aici!

– A, ba da, sunt convinsă că mă poți lăsa, dar nu la asta mă refeream. În fine. Nu mi-ai răspuns la întrebare!

– Ce întrebare? N-ai pus nicio întrebare! Eu tot întreb și nu răspunzi nimic!

– De ce crezi că motocicletele sunt călărite în filme de forțele răului?!

– Pe BUUUUNE?!

Herbun simți că-i crapă un vas de sânge la cap. Avea gust metalic în gură și își trecea nervos mâinile prin păr în timp ce tot bătea pași de du-te-vino.

– Care-i treaba cu tine? Ai aflat din oraș de unul ce locuiește în pustiu și te-ai gândit să-mi produci un atac cerebral? Vrei să mă faci legumă, să mă omori, să-mi iei casa, ce vrei??

– Dacă îmi răspunzi la întrebare și te calmezi, cred că putem sta de vorbă!

– Nu știu de ce motocicletă e favorita răului. Poate pentru că pare dură, că arată mai bine și mai periculos un bărbat îmbrăcat în piele călare pe o motocicletă decât înghesuit într-un coș de mașină. Habar nu am!

– Fă un joc de imaginație! Ție de ce îți place să mergi cu motocicletă?

– Pentru libertate, pentru liniște, pentru că la fiecare drum trebuie să fiu atent să mă depășesc și autodepășesc în alegeri și reacții, pentru adrenalina și pentru reușita unor manevre ce sfidează legile fizicii...

– Parcă zbori, nu?

– Uneori la drum întins, da, am senzația de zbor. Torsul motorului devine parte integrantă din mine și nu o mai simt sub picioarele mele. Mă contopesc atât de intens cu ea încât chiar am senzația că zbor la nivelul solului și absorb însetat peisajul ce fuge pe lângă mine.

– Ceea ce omul n-a atins niciodată, în uma... în lumea asta. Puterea de a zbura singur. O face cu mașinării sau îmbrăcăminte, dar oricum ar face-o în sus, la libera lui putere, nu o ia niciodată, gravitația l-a blestemat să fie mereu legat de pământ până ce se va reîntoarce în el. Cel puțin de ceva umanități încoace...

Herbun auzi ultima propoziție, dar se convinsese că i s-a părut ce a auzit și pentru a fi sigur că i s-a părut, nu ceru clarificări.

– Frumos, dar răspunsul la întrebarea ta, e... care?

– A... pentru că are coarne și da pentru că cei ce merg pe ele arată agresiv.

– Pentru că are coarne! De asta m-ai hăituit?! Să-ți spun, să-mi spui... că are COARNE?!

– Păi ce? Nu are? Apropo, pe tine cum te cheamă?

– Credeam că dacă tot mă urmărești, măcar știi pe cine vânezi! Herbun.

– Herbun... Her Herbun... Her Bun... Bun Her... Her Bun Her... Hahaha, ce combinație drăguță de nume. Germană cu română. Domnul Bun! Buuuun domnul, bun, bun. Hahaha!

– Mă bucur că te distrează tot, inclusiv numele meu, că urlu de plăcere ca descreierata în fața morții, dar mie mi-a ajuns. Mă întorc spre casă. Unde te arunc?

– La tine acasă e perfect. Mersi!

Iar simți că-i pulsează o venă la cap.

– Drăguță! Cred că te joci prea mult cu nervii mei!

– Hmmm, mda, așa e... nu prea ești în apele tale. Nu ți-a mers bine în ultima vreme, așa-i?

– Ce știi tu de apele mele?! Ce vrei de la mine? De ce naiba vrei la mine acasă?! Parcă bărbații erau porcii care luau femeile la o aventură de o noapte. Acum mă uit la tine și sunt aproape convins că ai fi capabilă să mă legi, să mă violezi și să-mi prăduiești casa!

Când urlă ultimele cuvinte, realizează și el că își pierduse tot calmul și că țipa ca un descreeierat. Pufăi iritat.

– Mda, așa putea, dar nu mă interesează... prăduitul casei, restul... mmmm, sună chiar delicios.

– *Aine kleine problem* pe capul meu!! Ești un dezastru pentru liniștea minții mele!

De această dată reuși să vorbească încet, dar cu o vibrație agresivă în ton. Îi venea s-o strângă de gât și în același timp s-o sărute până-i sângerau buzele. „Mă transform într-un sadic cu fetișuri bolnave!”

– Când te-ai hotărât să-ți iei motocicletă?

Era total zăpăcit de modul haotic în care fata din fața lui sărea de la un subiect la altul cu prea multă relaxare. Mîntea îi era atât de scurtcircuitată, încât iar uitase de concurs, de ochi, de faptul că abia o întâlnește.

– Ce treabă are una cu alta?

– Distrează-mă! Când?

– Încă de copil mi-am dorit!

– Și nu ți-a fost frică de ea? Nu ți-a fost frică să mergi cu ea?

– Dacă mi-ar fi fost frică, nu aș fi mers. Doooh! Am știut ce vreau, cum arată, cum merge și mi-a plăcut! Nu m-a atras o senzație de care apoi să-mi fie teamă să o experimentez!

– Hmmm... așa putea crede că nu ești genul de om care să se arunce cu capul în ceva ce nu cunoaște, adică n-ai cere,

n-ai lua ceva despre care nu știi nimic, daaar... știm amândoi că nu-i așa. Nu?

Tot sângele i se transformă în gheață și îl simți alunecând sloi prin toate vinișoarele.

– Detaliază!

– Ehhh, nu-i cazul! Reacția ta îmi spune clar că știi la ce m-am referit!

– Dar tu de unde știi la ce m-am gândit eu?

– Al șaselea simț feminin!

– Încetează cu prostiile și explică!

– Mâncare!

– Ce?!

– Mi-e foame! Bagă niște mâncare în mine și îți spun vreo două vorbe!

– Mergem la un restaurant și-mi explici acolo! Îți plătești porția!

– Hmmm și eu care speram să stăm la tine pe prispă, mă rog, terasă să admirăm pădurea!

– Ai fost la mine în curte? Mi-ai intrat în casă?!

– Ce vină am eu că 33 500 de hectare de pădure n-au niciun semn care să anunțe zona unde privitul e interzis??

– De unde ești?

– Din Junglă.

– Hahaha, asta-i chiar mai tare decât toate cretinătățile pe care le-ai spus! Din Junglă nu se poate pleca sub nicio formă și pe nicio cale. Tot ce zboară, plutește, înoată este împușcat fără foc de avertisment! Și n-am auzit ca pe insula Junglei să trăiască oameni întregi.

– Ehhh, se spun multe. Cât despre plecat, am eu metodele mele. Sunt o fată descurcăreață și zâmbesc frumos!

– Nu știu ce ascunzi de inventezi atâtea povești, dar fie. Mergem la mine, îți îndes mâncare pe gât și-mi răspunzi apoi la toate întrebările! Dacă nu, jur că te fac îngerășământ pentru zona agricolă!

– Mai vedem noi care pe care, dar momentan te asigur că, dacă nu mergem să mâncăm, mă voi apuca să rod la tine!

Ceva din privirea ei, din modul în care vorbise parcă din canini, cum își linsese buzele, îi ridică părul pe spate. Și nu de plăcere. „Futu-i! Evident m-am tâmpit! Ce cauți cu nebuna asta aici? Ce demon mă pune să merg cu ea spre casă! Poate pot scăpa de ea în oraș!” Cum formulă acest gând, știi, fără urmă de îndoială, că va ajunge cu ea acasă și îi va da mâncare.